

[Annette Just]

jeg har hørt andre nordiske parlamentarikere sige: Ih, jamen nu skal I i et eller andet område i Asien sikre jer, at der kommer kønskvotering på det hele osv. Og så begynder de, og så siger de: Jamen kan vi dog bare få lov til at blive respekteret, kan vi bare få lov til at få en uddannelse, kan vi bare få lov til at lære at skrive og læse, så er vi nået utrolig langt. Så stor forskel er der på kvinders problemer i ulandene og hos os.

Derfor vil jeg gerne begynde med den synsvinkel og sige: Jamen her kan vi gøre noget, vi kan nemlig som kvinder i Danmark – og her bruger jeg ordet »kvinder« – vise dem, hvor langt man kan nå med hensyn til at blive betragtet som ligeværdige, blive respekteret som værende menneske på arbejdsmarkedet. I den henseende synes jeg måske nok at vores debat indtil nu ligesom har sløjet lidt af, for det er ikke det, vi har diskuteret; vi har diskuteret, hvor mange kvinder der nu skal sidde i et eller andet udvalg, i stedet for at spørge, hvilke kvalifikationer de havde, da de blev udpeget til udvalgene. Ja der har sågar været nogle, der har sagt, at hvis man ikke kunne skaffe en kvinde til at sidde i det udvalg, ville man miste sin post, til trods for at det var Dansk Arbejdsgiverforening, der ikke kunne finde en kvinde med de kvalifikationer.

Hvornår begynder vi her i Danmark at respektere os alle sammen som værende mennesker, som værende af lige værdi, og forstå, hvad det betyder, når vi taler om ligestilling, at vi skal have lige værdi, at vi skal respekteres som det, vi er? Vi skal også være glade for, at halvdelen af Danmarks befolkning på arbejdsmarkedet er kvinder. Den anden halvdel er, er jeg lige ved at sige, heldigvis mænd. Den dag, vi på baggrund af hele det spektrum af forskellighed forstår at respektere hinandens forskellighed, vil vi i Danmark have det nemmere og bedre. Men vi vil have det endnu bedre og nemmere, hvis vi også på EU-plan respekterer hinandens forskellighed, at vi taler forskellige sprog, er af forskelligt køn eller har forskellig kulturel baggrund. Det er det, der er det væsentlige.

Nu står vi altså her og debatterer præcis det samme emne for tredje gang, og nu har jeg konstateret, at det er et fyord at sige, at vi skal have kønskvotering, nej, vi skal bare have ligestilling derhen, at der er lige mange af hvert

køn. Jeg ved ikke, om nogen kan se den store forskel på kønskvotering og lige mange af hvert køn, men jeg har altså måttet konstatere, at bl.a. Socialdemokratiet og SF går meget op i det. For mig er det stadig væk en skævvridning, og jeg tror ikke på, at vi, ligegyldig hvor meget vi lovgiver, kan få det til at være præcis 50 pct. til hver side.

Jeg tror, at det, vi kan gøre, er at give ordentlig uddannelse til alle efter deres muligheder. Derved får vi ligeværdi, derved får vi ligestilling og ligebehandling.

Det kan være nok så smukt, når statsministeren står og taler om handlingsplaner, måltal osv., men der var ikke ét eneste ord om ligeværdi, der var ikke ét eneste ord om respekten for arbejdet, og det synes jeg er det, der kommer til at mangle i denne sag.

Jeg vil til sidst sige noget om et spørgsmål, som vi har været meget inde på, og som flere har været nærmest rystede over, nemlig at 72 pct. af de kommunale arbejdsopgaver inden for pasning af børn, hjemmehjælp og lign. foretages af kvinder. Ikke én eneste ordfører har prøvet at vurdere, hvorfor kvinder tager den slags job, og derved også respektere, at vi er forskellige. Vi er nogle, for hvem det føles rigtiggere, og som næsten ikke kan gå forbi et grædende barn uden at bøje os ned. Jeg ved godt, at jeg grinede ad, at der var nogle, der var ved at være tårevædede før, men o.k., sådan har vi det jo, og derfor er vi kvinder mange gange bedre til at passe børn.

Den eneste, jeg mener virkelig kom frem med noget af det rigtige, var fru Lilli Gyldenkilde. Hun gjorde vrøvl over, at mændenes arbejde skulle betales så højt, og jeg vil give hende 100 pct. ret i, at min mekanikerregning også er betalt for dyrt.

Men derudover tror jeg, vi skal prøve at lære at respektere hinanden for vores egen værdi, og derfor siger Fremskridtspartiet også nej denne gang til den fine dagsorden, som Socialdemokratiet har strikket sammen i fællesskab med SF og CD. Jeg kunne forstå, at de kristelige var lidt lorne i denne sag.

Charlotte Enevoldsen (CD):

Der har været sagt meget godt og rigtigt om Ligestillingsrådets rapport. Derfor finder jeg ikke den helt store baggrund for at repetere rapportens indhold, men vil blot inddrage de relevante elementer i løbet af min tale.